

0,7%: hipocresia i taronges

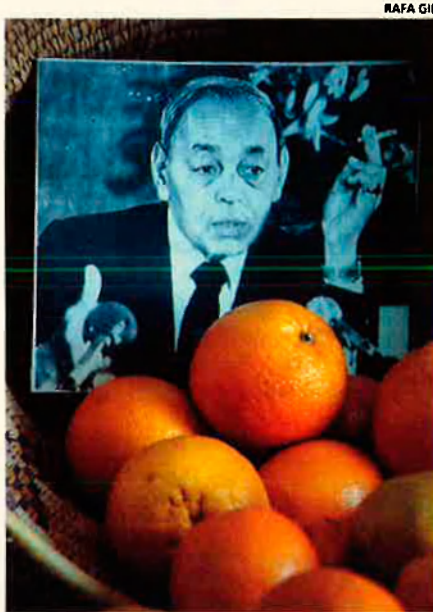
La solidaritat valenciana amb el tercer món és carregada a costes dels pressupostos de la Generalitat. I, per Vicent Satorres, alguna cosa no quadra.

Des de fa ja uns mesos hem acceptat, i gairebé tots ho desitgem, que els països menys desenvolupats tinguen dret a un 0,7% del nostre PIB. Hem discutit sobre la xifra (recomanació històrica de l'ONU), sobre si hem de sumar o no els 0,7% dels PIB locals, autonòmic, estatal o si es tracta d'un 0,7% global perquè cadascuna de les administracions aporte la part proporcional. Ens hem manifestat pel carrer, hem acampat sobre parcs i jardins o pobles i ciutats... hem fet de tot pel 0,7, i al País Valencià hem aconseguit que els pressupostos de la Generalitat destinen una partida de 2.500 milions de pessetes per al Tercer Món; la xifra més alta de totes les comunitats autònomes.

Som els millors. Els més solidaris. Els que més diners aportem, però... diners del pressupost de la Generalitat.

No volem tenir problemes amb les *pateres* del Marroc, no ens agraden les imatges que ens arriben d'Algèria, ni de Gaza ni de Líbia, ni de tantes altres ciutats i pobles veïns de la nostra Mediterrània. En aquests indrets, pobres!, ho passen malament. Déu ha pogut ser injust en el repartiment de la riquesa. Ací no en tenim la culpa, però com que són bona gent els ajudem i eixim al carrer a protestar pel 0,7%.

Les nostres consciències estan més tranquil·les. Potser en algun poble de Caste-

Taronges del Marroc. L'alerta social.

lló, com fa uns anys s'iniciara al Maresme, hi ha alguna colla de magribins recollint taronges, o entre els semàfors de les nostres ciutats hi ha algun polonès venent mocadors de paper. Però és clar, es tracta, pobres!, d'enginyers i llicenciats que no poden viure bé als seus països.

Fem la vista grossa quan ens interessa i la posem a règim quan ens diuen que han dit que han vist passar un camió de

taronges del Marroc per les carreteres d'Andalusia o del País Valencià.

Un camió de taronges marroquines pesa més en les nostres consciències que una anònima partida pressupostària, per molt milionària que resulte. En l'última dècada les collites de taronges han anat superant rècords any darrere any. A València no s'ha fet res contra el microfundisme i contra l'activitat agrària a temps parcial (el metge que té terres i que a més manté un llaurador que li les cuida). A Andalusia, en canvi, famílies valencianes han muntat autèntiques "fàbriques de cítrics". Els arbres de taronges es planten damunt de grava en muntanyes informatitzades que vigilen amb nous sistemes de rec l'esmorzar, el dinar, el berenar i el sopar dels tarongers.

Ací, com també a Múrcia o a Andalusia, no volem xalanes, no volem imatges de televisió descoratjadores a les nostres cases i, evidentment!, ens resulta innacceptable que el Govern espanyol tinga la poca valentia de permetre passar per les nostres carreteres camions carregats amb taronges dels moros.

Això a França no passaria!, hem sentit dir en més d'una ocasió; com també hem escoltat la quantitat d'improperis que esclafeixen contra els gavatxos quan els francesos tomben la nostra fruita.

No hi ha dret. Com sempre, la culpa la té el Govern. O no? **Vicent Satorres**

Grand Tibidabo

Fabià Estapé segueix les giravoltes d'una societat empresarial que passa per moments especialment difícils.

Aquesta societat, no vull dir-ne empresa, ha tingut una vida plena d'ensurts. Per entendre-ho millor n'hi ha prou, jo crec, de posar de manifest que ha crescut i s'ha desenvolupat dins la panòplia de Javier de la Rosa. Mirin què passa. Fa uns pocs dies es va saber que Javier de la Rosa, que tenia deutes grossos

amb la societat, estava disposat a vendre el seu 26% del capital en canvi de fer-se saldar els deutes. La primera comprovació que varen fer entesos en la matèria indicava que Javier de la Rosa valorava les seves accions molt per sobre del que es cotitzen actualment a Borsa. Ens ha estraït el coneixement dels termes de l'a-

cord perquè el president de Grand Tibidabo és un home de prestigi: no endebades Jaume Casajoana, amb una vella amistat amb Jordi Pujol, el president sempitern de CiU (amb presó conjunta a conseqüència dels actes del Palau de la Música, quan després dels esdeveniments lligats amb la prohibició d'interpretar el Cant de la Se-

nyera es varen repartir, llançats des del darrer pis, milers de fulls volants amb el títol "Us presentem el General Franco, el Gran Corruptor". Aquella matinada la política franquista engarjolava Jordi Pujol, Jaume Casajoana i el linotipista). Doncs bé, ara tenim aquest Casajoana al davant de Grand Tibidabo. No és una sortida brillant, a fe de Déu.

Però jo crec que els dies de Jaume Casajoana en el seu càrrec de president de Grand Tibidabo són comptats. Mirin: de moment el magistrat del Jutjat número 1 de Barcelona, Joaquín Aguirre, l'home que ha tret el son de Javier de la Rosa, ha prohibit la transacció amb l'argument po-

derosíssim que aquestes accions són embargades, a compte de la fiança imposada al vell amic de Mario Conde Conde. Per tant, dimarts aquest jutge donava l'ordre a Grand Tibidabo de no donar targetes d'assistència a la junta general que s'havia de celebrar divendres, dia 30 de juny. Quail, doncs, una més de les societats instrumentals de Javier de la Rosa, no podrà fer de cavall de Troia.

Però és que hi ha més. Del túnel del temps s'ha sentit la veu enrogallada d'Alfredo Sánchez Bella, antic ambaixador a la República Dominicana i a Itàlia, i ministre d'Informació i Turisme dels darrers governs de Franco (1969-1973), anun-

ciant la compra del paquet que significa el 12% del capital de GrandTibidabo i que ve de la venda del Banc de Santander a l'ex-ministre. El Banc de Santander tenia aquestes accions després d'haver executat un crèdit que amb pignoració de les accions havia atorgat a Javier de la Rosa. Tot indica que Alfredo Sánchez Bella en qüestió de poques setmanes pot esdevenir el nou president, en substitució de Jaume Casajoana. En els medis de l'actual consell d'administració diuen que si Sánchez Bella, membre de l'Opus Dei, agafa les regnes de la societat, la liquidarà.

En continuarem informant! **Fabià Estapé**

Itàlia, de camí a les urnes

A Itàlia les eleccions generals anticipades semblen inevitables. La batalla es lliurarà, probablement, a la tardor. Vicenç Lozano analitza l'enfrontament.

Un cop més en aquest país-laboratori de l'Europa convulsionada després de la caiguda del mur de Berlín, els contrincants seran la dreta i l'esquerra. Dos corrents ideològics i una dicotomia que molts donaven per morta i enterrada després de la "derrota del comunisme".

L'any passat la batalla entre els "dos clàssics" es va acabar amb la victòria de la coalició de dreta, dirigida per Silvio Berlusconi. L'esquerra va ser incapaç, durant la campanya, de demostrar que el canvi tan desitjat pels italians, després dels escàndols airejats per l'operació Mans Netes, no el podia fer de cap manera aquell home engominat i amb aires de predicador televisiu. El missatge que difonia que Berlusconi no era sinó una figura engreixada pel símbol de la corrupció -el seu amic i ex-líder socialista Bettino Craxi-, no va arribar amb força a l'electorat.

De totes maneres, la coalició de centre-dreta, un cop assolida la victòria, es va demostrar sobretot poc cohesionada i incapaç d'afrontar les seves contradiccions internes. La Lliga Nord d'Umberto Bossi -que ara fa costat a l'enemic-, va ser sempre un soci incòmode per al magnat de la televisió i acabà essent responsable de la seva caiguda.

Caigut Berlusconi del govern, els destins d'Itàlia es troben ara en mans d'un

Berlusconi. Vol recuperar el poder.

gabinet de tècnics encapçalats per un Lamberto Dini que difícilment pot afrontar els objectius que té marcats.

La victòria de Berlusconi als referèndums del diumenge 11 de juny introdueix un canvi important de previsions. La seva veu, que reclamava eleccions anticipades, era afeblida fins ara sobretot perquè el seu *holding* d'empreses Fininvest era investigat per casos de corrupció. El triomf de l'opció del "no" a modificar el sistema te-

levisiu privat, que ell controla pràcticament en règim de monopoli, li ha tornat a donar força. Berlusconi s'afirma com a polític en el discutit lideratge de la coalició de centre-dreta i com a empresari obté més garanties de no acabar a la presó.

Mentrestant, Dini prova de frenar la inflació, la constant fluctuació de la lira, de reformar les pensions i d'aprovar uns pressupostos basats en la contenció de la despesa. El president de la República, Oscar Luigi Scalfaro, que té a les mans la potestat constitucional de convocar els comicis, dubta i mira que Dini pugui acabar la feina abans de dissoldre les cambres.

Berlusconi té pressa perquè, d'una banda, ha de guanyar la cursa als jutges que l'assetgen i, d'una altra, encara pot utilitzar amb èxit -com ha fet en la campanya dels referèndums- l'arma poderosa dels seus canals de televisió per intentar de recuperar el palau Chigi. Els seus socis neofeixistes de l'Aliança Nacional de Gianfranco Fini i totes les altres petites forces de centre-dreta tampoc no veuen amb mals ulls que les eleccions s'anticipin.

A l'altre costat, a la coalició de centre-esquerra, la cursa és sobretot contra el temps, i no hi ha pressa. El líder del PDS (ex-comunistes), Massimo d'Alema, voldria que Dini pogués també acabar la feina i sobretot desitjaria la reforma electoral per afrontar amb més garanties la campanya. Els seus socis, la Lliga Nord, els